"UKRAINIAN LABOR NEWS"
Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n
cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man.
Subscription per year $4.00
Telephone: St. John 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"
часопись для робочого люду — виходить два рази на тиждень:
В СЕРЕДУ І СУБОТУ.
Видає Стоваришене "Українських Робітничих Вістий".
Передплата на рік $4.00
Адреса:—
UKRAINIAN LABOR NEWS
cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

Непоміщених в газеті рукописий не звертаєть ся, хіба що дописуватель виразно зазначить, що бажає звороту своєї рукописи на случай її непоміщеня та залучить почтову марку на її пересилку.

НАМІР ДІЙСНОЇ РОБОТИ, ЧИ МАЛПОВАНЄ?

Таких убогих умово, таких безпорадних і непевних сотворінь, як українські чорносотенці в Канаді і Америці, нема вже, здаєть ся, нігде на світі. Боячись, щоби не пошитись в дурні, вони без дозволу своїх европейських старокраєвих покровителів кроку не ступлять, а за те малпуючи за ними таке не один раз втнуть, що відтак ніяка "дипльоматія" не переробить.

Скільки то разів були випадки, що вони на розказ своїх побратимів з Европи розпаношать ся з протестами проти Польщі, а тут дивись, а ті самі їхні "колеґи" вже цілують ся з Пілсудским. І українська чорна сотня в Канаді й Злуч. Державах стане з завмерлим на устах протестом як теля перед новими воротами і не знає, що робити. Так було з Денікіном, зі Скоропадським, з Вранґлем, і нарешті таке саме сталось тепер з голодом на Радянській Україні.

Хто хоч трохи критично думаючий придивляв ся роботі укр. чорної сотні по сей бік океану, той безуслівно згодить ся з нами. Ще 11. лютого 1920 року писали ми в "Укр. Роб. Вістях" в статі п. н. "Орієнтація" слідуюче про "орієнтацію" чорної сотні по сей бік океану:

"Що до "орієнтації", не остались "наші" позаду (від старокраєвих) і по сей бік океану. Ріжниця лише та, що старокраєві політики самі є і творцями "орієнтацій", а тутешні тільки за ними малпують".

Малпували вони за старокраєвими два роки тому назад, малпують вони за ними й тепер, і здохнуть малпуючи. Закон еволюції до них не відносить ся, свого власного світогляду вони не вироблять, бо на се у них розуму не хватить.

Взяти хоч-би справу помочі голодуючим. Лише пару тижнів тому назад вся чорносотенна українська преса в Канаді й Америці в один голос писала проти всякої помочі голодуючим, обкидала грязю ті робітничі часописи, які вели кампанію помочі, писала денунціюючі статі, що, мовляв, сі гроші збирають ся на большевицьку пропаґанду, то знова писала ("Укр. Голос"), що запізно вже помагати і т. д. Злишним буде тут щось наводити з тої писанини, бо всякий, хто хоч раз мав в руках одну з чорносотенних ґазет, бачив се на власні очі.

Нараз сталось чудо. Вся чорносотенна преса в Канаді і Злуч. Державах починає кампанію за помочію голодуючим. Що вона здуріла, подумає собі не один з читачів. Ні, не здуріла. Се тільки ще одно чергове малповане.

Пару тижнів тому назад появила ся новинка, що у Відни серед укр. еміґрантів заснував ся комітет помочі голодуючим на Радянській Україні, головою котрого є М. Грушевський. Чорна сотня в Канаді і Злуч. Державах ані пари з губи не пустила. Мовчала, бо не знала що робити, тим більше, що Грушевський записаний в неї на чорну дошку. Так пройшло з місяць. Аж наспіли старокраєві ґазети, наспіли відозви віденського комітету "Голодним України" і чорна сотня по сей бік океану сама собі не вірить. Вона, так як та свекруха в "Безталанній", саме почала так добре лаятись, а тут на тобі... перебили.

І починає чорна сотня "студіювати", хто то ті відозви у Львові та Відни пише, та хто входить до тих комітетів. Боїть ся, сердешна, щоби не попаритись на старому Грушевському, який потрохи зиркає в сторону Радянської України. В першій відозві "До українського громадянства" знайшла крім Грушевського — Чечеля, Олеся, Дм. Левицького і Суровцову. Взагалі, перші три небезпечні а послідні два мало відомі. Студіює чорна сотня другу відозву "До цивілізованого світа". Під тою, крім висше зазначених осіб, є ще підписана якась щиро-українська Паланиця, проф. Ст. Дністрянський і инші. І "пуще прежняго" остовпіла чорна сотня... Очам своїм не вірить.

Аж наспів "Громадський Вістник" зі Львова. І там тої самої: "На допомогу голодній Україні!" "Громадяни! Брати! Сестри!" А під відозвою поверх три сотки підписів. Тут і петрушевичівець Степан Баран, і Бачинський, і Олександер Барвінський, і петлюрівець Коновалець, і епископи Коциловський і Хомишин і прочая і прочая...

Баста! — сказала чорна сотня по сей бік океану. — Зміна фронту! Орієнтація на лі-во!

І пресбитеріянський "Ранок" з своїми Савлами, і "Кан. Українець" і "Кан. Фармер" (аякже, той також) і "Укр. Голос", підіткнувши Рипинді задріпану спідничку (пард мі, Мусію), вирушили на поміч голодуючим.

Але, читачу, єсли-б ви коли придивляли ся "дипльоматичним" тонкостям, то побачили-б, як не в ногу вони вирушили. Всі инші чорносотенні редактори, котрі всупереч своїй двоногій породі затримали всі прикмети первісної малпи, так таки безобачі не оглядаючись і вирушили, тоді як редактор "Укр. Голосу", який вже пробував грати дипльомата та витирав своєю парсуною передпокої ясноосвенцонего князя Любомірского в Вашінґтоні і передпокої польської шляхти в Тарнові і в Варшаві, — почав свою зміну фронту в чисто єзуїтський спосіб, вдаючи, будьто-би він сам прийшов до переконаня, що треба помагати голодуючим на Україні.

Маючи в руках відозву віденського комітету і львівського, він їх спокійно промовчує, але натомість пише власну статю в "Укр. Голосі" з 14. червня, в якій закликає помагати голодуючим України, розуміеть ся, через Укр. Черв. Хрест., а який вже поклопочеть ся і т.д. І тільки аж виконавши сей "дипльоматичний" крок, помістив в слідуючім числі відозву віденського комітету. Бачите, мовляв, а я таки випередив.

Така то єзуїтська зміна фронту за старокраєвими "авторітетами". Так редактор "Укр. Голосу" ще раз плюнув собі в.... Я сказав би в лице, але судячи після його "діяльности", він такого не має. Бо коли "Укр. Роб. Вісти" почали кампанію помочі голодуючим на Радянській Україні, то редактор "Укр. Голосу" писав, що запізно огляділи ся. Від того часу українські робітники в Канаді зложили і вислали для голодуючих селян і робітників на Україні вісім тисяч американських долярів і для голодуючих учених і письменників пятьсот американських долярів, як також почали висилати поживу через АРА для поодиноких учених і письменників. І тільки тоді чорна сотня зогляділа ся, що й ще не пізно.

Для чорної сотні пізно! Се ми повинні сказати її у відповідь. Вона не помагає зі щирости, а зі злости, затиснувши зуби. Вона, як те гайвороне почувше стерво, репетує кожда на свій голос. Пресбитерія кричить до себе, а "славнозвісний" Укр. Чер. Хрест в Канаді до себе. Не голодуючим селянам і робітникам Запорожа, Миколаївщини та Одещини вони розбігли ся помагати. Покликаючись на голод в тих місцевостях, використовуючи страшне положене працюючих, вони подають адреси лише наукових інституцій міста Київа. Ми, як свідомі робітники, не є проти помочі тим вченим працівникам, які остали на своїм посту в сю тяжку хвилю для Радянської України. Ми самі їм по своїм силам помагаємо і всіх робітників закликаємо помагати їм. Але ми отверто кажемо: помагайте вченим в Київі чи в Харкові, бо там також тяжке положенє. Але чорна сотня каже посилати поміч лише до ріжних наукових інституцій в Київі, бо на Запорожу і в Херсонщині люди їдять трупи померших.

Робітники в Канаді і Злучених Державах повинні памятати, що поміч насамперед повинна йти тим селянам і робітникам, які найбільше терплять голод. Ми повинні дати першу поміч тим, хто сам продукує споживчі продукти. Того працівника треба відживити, треба дати йому змогу продукувати дальше сі продукти, а тоді й місто не буде голодне.

Дальше, робітники повинні давати свою поміч через руки тих, котрих вони контролюють. Для сеї великої і святої роботи треба чесних і чистих рук. Ми на сім місци не хочемо говорити про тих людів, які нині так нагально "змилосердились" над голодуючим населенем Радянської України. Їхні минувші діла самі за них говорять. Але ми не позволимо робити бизнес на голоді працюючого населеня України. Ся справа занадто дорога і болюча для нас. Коли вони взяли ся помагати вченим, нехай помагають, але нехай дадуть відповідь за кождий цент, нехай не прикривають своєї помочі вченим страшним положенем в Миколаївщині та на Запорожу.

Тим людям, котрі з якихось причин не хочуть посилати своїх гроший через робітничі комітети в Канаді і Злучених Державах, ми радимо посилати свою поміч голодуючим через американську орґанізацію Ара, або через орґанізацію Нансена. Се буде ліпше, ніж пересівати так дорогі центи через ріжні "патріотичні" комітети.

Але дотепер була і остає на дальше одинока правдива дорога помочі голодуючим на Радянській Україні, а се Комітет Помочі Голодуючим на Радянській Україні при Укр. Роб. Домі в Вінніпеґу, який складать ся з представників робітничої орґанізації і який шле свою поміч через руки М. Левицького, голови Закордонного Бюра Помочі Голодуючим України в Празі. З кождого зложеного робітниками цента, вінніпеґський комітет дає детайльне справоздане, яке відтак потверджує радянський представник в Празі.

Робітники в Канаді розпочали поміч голодуючим без жадних голословних кличів в роді "в імя гуманности та цивілізації". Сі кличі опошлені, зневажені і ними прикривають ся тепер всякі злодійства. Робітники почали щиру, товариську, братну поміч тим, що житє своє віддавали в боротьбі за освободжене працюючих. Почали під скавулінєм чорної сотні зі всіх сторін і ведуть її дальше і будуть вести, доки ся поміч буде потрібна. За свою поміч робітники не бажають ні відплати ні подяки. Їхня відплата і їхня подяка — се само їхнє велике діло.

І робітники доведуть його до кінця. А малпи, навіть в розпочатій ними кампанії помочі голодуючим, лишать ся малпами. Зеркало помочі голодуючим на Радянській Україні не виправить їхньої малпячої пики.

Волинець.

ДОГОВІР НІМЕЧЧИНИ З Р.С.Ф.С.Р.

(Кореспонденція до "Українських Робітничих Вістий".)

В нашій статі про Ґенуїську конференцію ми нарочно не згадали про сей договір, хоч він був її одиноким позитивним вислідом. Ми зробили се тому, що рішили з огляду на вагу сього договору присвятити йому окрему статю.

18 цвітня підписали німецькі та російські делеґати сей договір, якому відтак ціла світова преса присвятила тільки уваги, хоть став ся звичайний факт: дві держави, що не ворогують з собою, заключили мир і то не на підставі диктату побідника. А треба додати, що Радянське правительство від Берестейського мира все старалось навязати нормальні відносини з Німеччиною. Але німецький уряд, представитель німецького капіталу, чи то за часів кайзера, чи соціял-угодовця Еберта, все перешкаджав тому. Коли Німеччина Вільгельма II, що заключила з Совітами Берестейський мир, приготовляла ся до нового походу на Р.С.Ф.С.Р., то "демократична" німецька республика зірвала дипльоматичні зносини з Радянськими республиками, в тій цїли, щоб мати можність в боротьбі антанти проти Радянських держав станути по стороні антанти. Се так сказатиб була ціна, за яку німецька буржуазія хотіла здобути ласку і помилуване антанти, но Франція і на се не згодилась, з обави, що богацтва Росії моглиб Німеччині по прогнаню большевиків уможливити назад здобути своє передвоєнне становище.

Неповоджене інтервенції спонукує Анґлію розпочати з Совітами переговори про виміну полонених. Зараз за нею і Німеччина заключує договір про репатріяцію. Коли Анґлія закінчила торговельний договір з Р.С.Ф.С.Р., то зараз потім робить се і Німеччина. І хотяй Німці знають, яку ролю анґлійська буржуазія призначила їм при "відбудові" Р.С.Ф.С.Р. ("Manchester Guardian" пише про се ясно: Німецька праця, німецькі орґанізаційні спосібности мають використатись для анґлійського капіталу. Тим самим вбито-б клин між Німеччиною а Р.С.Ф.С.Р. та залежність Німеччини від Анґлії сталаб ся трівалою), то переговори між Р.С.Ф.С.Р. а Німцями в Берліні не дають на початку с. р. пожаданих результатів.

В Ґенуї Німці зразу не йдуть ні з антантою ні з Р.С.Ф.С.Р. І доперва тоді, коли антанта зовсім отверто виключила Німеччину з участи у "відбудові" Р.С.Ф.С.Р., значить коли німецькій буржуазії грозить утрата якоїсь участи в прибутках при експльоатації Р.С.Ф.С.Р., коли Франція з Німеччини хоче видусити відшкодоване з причини російсько-німецької війни, а до сього дає змогу Версальський мир — опамятуєсь німецький уряд і підписує сей договір.

Сам договір творить підстави до нормальних торговельних відносин. Німеччина і Р.С.Ф.С.Р. зрікають ся всяких жадань, що повстали з причини війни. Значить, що і Німеччина зрікаєть ся відшкодованя за шкоду, яку дізнав німецький капітал від революції, але о стільки лише, о скільки капітал антанти не одержить від Р.С.Ф.С.Р. відшкодованя за свій передвоєнний маєток в царській Росії. Німеччині признано право першенства перед усіма, значить, що ніякій держави не може Р.С.Ф.С.Р. признавати більше користий зі взаємин. І хотяй німецький капітал відчуває на власній шкірі, як "відшкодованя" руйнують народне господарство, то мимо сього і він готов грабити Р.С.Ф.С.Р., коли се зробила-б антанта. Мала ілюстрація до характеристики інтернаціоналізму світового капіталу. А треба теж мати на увазі, що сей договір підписав уряд, в якім засідають і соціял-патріоти, що тим самим дали свою згоду видусити від соціялістичного уряду відшкодоване для капіталістів за знаціоналізовані фабрики.

Сам зміст договору доволі скупий, но він дає Німеччині можність в його рамках допомагати Р.С.Ф.С.Р. до відбудови свого народного господарства. Правда, союз пролетарських держав з Р.С.Ф.С.Р. скріпляє позицію міжнародного пролетаріяту, спинює експльоатацію німецького пролетаріяту антантською буржуазією, але він якраз уможливлює еманципацію Німеччини від економічного а тим самим і від політичного ярма антанти. Р.С.Ф.С.Р дуже потрібні всякі промислові вироби, машини, транспортні засоби, рільничі знаряди, але так само і технічні сили і кваліфіковані робітники. Німецька промисловість може сей товаровий голод Р.С.Ф.С.Р. дуже добре заспокоювати, вона може давати техніків і кваліфікованих робітників, але разом з сим мусить німецький капітал уділювати Р.С.Ф.С.Р. кредити, які не можуть бути залежні від політичних чи соціяльних концесій. Що відбудова господарства Радянських держав оздоровить господарське житє Німеччини, се навіть і буржуазні економісти і політики признають. Німеччині загрожує кріза збуту така, яка вже істнує в других европейських державах. Радянський ринок може отсе дихо усунути. Сирівці, які знаходять ся на території Р.С.Ф.С.Р., уможливлять Німеччині освободитись від залежности від антанти. Сільське господарство Радянських держав моглоб доставляти потрібні для неї житеві засоби, так як се було і до війни. Так то Німеччина отримала-б отсі засоби доволі дешево і не мусіла-б втрачати великі суми, як тепер, коли вона закуповує їх за дорогу чужу валюту. Тоді теж німецьке робітництво могло-б вже раз заспокоювати свій голод, від якого терпить вже 8 років. Так то німецький пролетаріят і політично і економічно заінтересований в якнайширшому використовуваню можливостий, що виникають з сього договору.

Мир російсько-німецький має для Р.С.Ф.С.Р. не менше політичне значінє як Рижський мир, а під економічним зглядом він впрост дає змогу скріпити якраз становище сих держав супроти антанти, які якраз ся послідна хоче знищити. Від політичного розуму німецького уряду і німецької промисловости залежить тепер переведенє сього-ж. Радянський уряд все зробить, щоб се таки сталось.

Берлін, в маю 1922 р.

Іван Сокира.

"БОГ НЕ ПОПУСТИТЬ --- СВИНЯ НЕ ЗЇСТЬ".

В Вінніпеґу появилось якесь чудо в особі Орхома чи Артьомова, прибувшого з "Росії". Українська чорна сотня так ним тішить ся, що навіть згодила ся з тим, що місто Одеса, де та сновида — Орхомо-Артьомов — робила "на мельнице", се — Росія. А ви знаєте, читачу, що заспівала-б чорна сотня, як би так якийнебудь большевик сказав, що місто Одеса — се Росія? Чорна сотня підняла-б крик: большевицькі окупанти не признають України, вони місто Одесу називають Росією і т. д. і т. д.

Але ось приїхав з "Росії" Орхомо-Артьомов, "русский рабочий" з Одеси, і почав розказувати чорній сотні такі любі її дива про Росію, що та з вдячности до Орхомо-Артьомова згодила ся з ним, що Одеса — се Росія.

Цікавим є, що чорна сотня всяку драть, яка опльовує Радянські Републики, для більшого авторітету приплутує до большевиків, мовляв, дивись, що кажуть большевики про большевиків.

Прибувший з Константинополя до Вінніпеґу якийсь Орхомо чи Артьомов, який відвідав вже і буржуазну анґлійську "Free Press" і чорносотенний "Укр. Голос", та розповів їм про Росію такі дива, в які й коняка не повірить, не тільки людина, — не належить до ніякої робітничої орґанізації в Вінніпеґу. Се є тип робітника, що все мріяв колись і собі стати панком, а замість зужити вільний час на читанє та освідомленє себе самого, волів пограти на "гармошке" "мать моя баришня, атец капитан"...

До Росії його ніхто з Вінніпеґу не висилав і ніхто не аґітував, щоби він туди їхав. А як се видно з писанини "Укр. Голосу", то їхав він туди, маючи в кишені "півтора тисячі долярів і богато всяких річий". Думав, бідняка, що там робітники і селяни клали свої голови та проливали свою кров за те, щоби всякі Орхоми чи Артьомови, приїхавші з Канади та Америки з тисячами, могли там свобідно спекулювати, бо на те, мовляв, свобода.

Ось маленький примір:

Дня 14. марта 1921 року відплив з Ню Йорку до Лібави корабель, на якім повертало до Росії 900 робітників. Коли корабель відходив з Ню Йорку, то випроваджати відїзджаючих зібралась велика маса робітництва, співали "Інтернаціонал", повівали червоні прапори.

"Ах, товаришу, яка радість, який ентузіязм, — писав до пишучого сі рядки товариш-односельчанин, який також був в числі відїзджаючих. — Їдемо одушевлені, свідомі, до праці на добро робітничо-селянських републик".

Так писав той товариш, відїзджаючи з Ню Йорку.

Але ось прибув він до Ґданську і пише звідтам таке:

"Болюче мені писати се. Я думав, що всі робітники, що їдуть на сім корабли, є свідомі члени робітничої сімї. На 900 пасажирів, лише гурток нас, 30 осіб, їдимо як свідомі робітники-комуністи. А решта їдуть не на добро для Радянських Републик. Цілу дорогу на корабли піятика, картоґрайство. Не повіриш: навіть везуть з собою до Росії машини для вироблюваня самогонки. Ми пробували говорити їм, переконувати, що там кров леть ся, а ви їдете піяні, ще й таку погань з собою везете. І вони відповідали нам на се гидкою російською лайкою, матюкаючи: "пашол ты к ..... ма..рі. Какая мне свабода без водки. Раз там в Росії нет тепер водки, так я сам зделаю, на то и машину везу".

Товаришу! Не жалую свого житя, але я рад, щоби сей корабель в дорозі з Ґданська до Лібави затопив ся, ніж би мав привезти до Росії сю гидоту".

Або ось характерні картинки відїзджавших весною 1921 р. з Вінніпеґу до Росії робітників. Крім вінніпеґських, прибуло кількох робітників з західної Канади. В той час велась в Канаді кампанія медичної помочі Сов. Росії. Відїзджавші вінніпеґські робітники запаслись медикаментами та шкільним приладем не тільки для себе, але і для передачі їх там, де потрібно. Звернулись вони і до прибувших робітників з заходу, щоби ті також дещо купили. І один з них дійсно купив. Він купив 200 пар черевиків. Купив їх тому, бо почув, що в Росії дуже дорогі черевики і він сподівав ся на них там заробити спекулюючи.. Инший знова не вірив ні в що, тільки в гроші. І не купивши навіть поживи для себе самого, не говорячи вже про медицину, зашив в спідні штани $5.000 і так поїхав.

Побачивши, який тип еміґрації рушив з Америки і Канади до Росії, совітське правительство замкнуло весною 1921 р. границі. До одного з тих типів належить також і Охромо чи Артьомов, якого "Укр. Голос" причислив також до большевиків.

Так, сей тип писав листи до "Укр. Роб. Вістий" з Константинополя, після повороту його туда з Одеси. Він, "ничтоже сумяшеся", хотів, щоби "Укр. Роб. Вісти" прислали йому $375.00 на шифкарту з Константинополя до Канади. Се все, що він мав в звязи з "У. Р. Вістями". На доказ, що совітське правительство — се Жиди, що Ленін також Жид, він прислав в своїм листі до "Укр. Роб. Вістий" жмут витинків з вранґлівських ґазет в Константинополі.

Але те що він розповів про одеську Росію "Укр. Голосови" перевисшає в 36 тисяч раз те, що говорять про Росію прислані ним вирізки з вранґлівських ґазет.

Ось вам взірець:

"Повіз з Вінніпеґу півтори тисячі долярів і богато всяких річий і все там відобрали. **За доляра** можна було дебудь **тихцем дістати** 100.000 рублів, а після державного курсу заплатили по 1.500 рублів".

Таке він сказав "Укр. Голосови".

А у витинкови з вранґлівської ґазети, яку сей Охромо чи Артьомов прислав до "Укр. Роб. Вістий" і яку, як він пише в листі, "ия потверждаю", говорить ся дослівно слідуюче:

"З п. N. їхало в Одесу кілька десяток Росіян з Америки... В Одесі, коли стали відбирати доляри і міняти їх по примусовому курсу **по 36 тисяч рублів (за доляра), тоді як на базарі ціна була 68 тисяч...**"

Отже вранґлівська ґазета пише, і Артьомов "потверждає", що міняли їм доляри в Одесі по 36 тисяч рублів за доляра, а "Укр. Голос" пише і Артьомов "потверждає", що платили їм по 1.500 рублів за доляра.

Вранґлівська ґазета пише і Артьомов "потверждає", що на базарі (в спекулянтів) була ціна по 68 тисяч за доляра, а "Укр. Голос" пише і Артьомов "потверждає", що "за доляра можна було **дебудь тихцем дістати** 100,000 рублів".

Ось як виглядає сей тхорик, якому так обрадувалась чорна сотня, що згодила ся навіть, аби Одеса — була Росія, та з тої радости сама не знає, яке сему тхорикови імя дати: "Free Press" і "Кан. Укр." кажуть, що він Охромо, а "Укр. Голос" каже що Артьомов. А сам той Охромо-Артьомов пустив ще дурну брехню, а Рипиндя і собі за ним "потверждає", що якісь там товариші грозили йому, що убють його, єсли тільки він буде щось оповідати про Росію. Як би дійсно щось подібного було, то "Укр. Голос" не писав би сего, а відразу зарепортував би куди слід, тим більше, що у Вінніпеґу ще не большевицька власть і деякі детективи говорять чисто українською мовою, а навіть є тісно споріднені з "Укр. Голосом".

Щоби показати що се за тип той Охромо-Артьомов, ми наведемо тут уривок з його листа, що він прислав до "Укр. Роб. Вістий" з Константинополя. Якою мовою писаний сей лист, нехай самі читачі судять, а після мови можна судити і чоловіка, а після ортоґрафії — його свідомість. Отже лист звучить:

"1922. Г. дня 23 енваря.

Поважнои друзия посилаю вам Ети вырески изгозет, ия потверждаю, этосущіе правда хто довел дотакого голоду. самозванская власт хто вовласти жиды. и все приступнай илементи, от кишенщика. до. каторжана ще ниде нибула такого крипосного право як. вроссій Асамозванцы прикрываются, робочей. и. кристіянскои властию, нетсвободы. слова и собраніе инет свободы пичати, жиды хотели правет всем светом, и россію всю роздали напропоганду, вся преса. и. огитаторы. Увес нарид. кажет ленин. и. троцкій нидостоины. собачеи смерти, Они будут повешени, заноги,... просим вас могите нам, вернутыс вконаду. нам вконтрол офиси. сказали мы должны имет. 375 долара Авсе Эти новостя стоят. миливони. дол приедим. и. все розскажим".

Ось вам зразок. І сей ігнорант претендує на знанє "ре-

(Продовженє на 3. стороні.)

ТОВАРИШІ! НЕ ЗАБУВАЙТЕ НІ НА ХВИЛИНУ ПРО ГОЛОДУЮЧИХ БРАТІВ І СЕСТЕР НА РАД. УКРАЇНІ!